

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ**
Број: Кж-87/04
Бања Лука, 21.12.2004. године

У ИМЕ НАРОДА!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Микеш Горане, као предсједника вијећа, те Бужанин Обрена, Хусеинбашић Цевада, Икановић Вељка и Кршлаковић Фикрета, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Рибих Софије, у кривичном предмету против оптуженог Д.К., због кривичног дјела убиства у покушају из члана 127. став 1 у вези са чланом 20. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката В.М.Ћ., из С. изјављеној на пресуду Окружног суда у Српском Сарајеву број К-4/04 од 28.05.2004. године, након јавно одржане јавне сједнице вијећа, у присуству браниоца оптуженог, а у одсутности уредно обавјештених оптуженог и Главног Републичког тужиоца РС, дана 21.12.2004. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Д.К. те се потврђује пресуда Окружног суда у Српском Сарајеву број К-4/04 од 28.05.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Српском Сарајеву број К-4/04 од 28.05.2004. године оглашен је кривим оптужени Д.К. због кривичног дјела убиство у покушају из члана 127. став 1. а у вези са чланом 20. Кривичног законика Републике Српске, за које дјело му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од двије године и одређено да се утврђена казна неће извршити ако оптужени, у року од четири године од правоснажности пресуде, не учини ново кривично дјело. У утврђену казну урачунато је вријеме проведено у притвору од 06.12.2002. године до 21.02.2003. године. Оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у паушалном износу од 50 КМ, а оштећени је са имовинско-правним захтјевом упућен на парницу.

Против те пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог адвокат В.М.Ћ. из С. због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, с приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на жалбу није поднесен.

Испитујући побијану пресуду у границама жалбених основа и по службеној дужности у смислу одредби члана 376 став 1 ЗКП-а, овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Није спорно да је оптужени Д.К. критичног догађаја, у правцу оштећеног М.Ш. испуцао два метка из пиштоља марке црвена застава цал. 7,62 мм, те погодивши га пројектилом једног од испуцаних метака у предјелу

крајњег дијела лијеве половине горњег сегмента трбуха, истом нанио тешку, и по живот опасну тјелесну повреду. Није спорно да такве радње оптуженог, с обзиром на употребљено средство повређивања, локалитет повреде и удаљеност пуцања, имају обиљежје кривичног дјела убиства у покушају, међутим спорно је с обзиром на одбрану оптуженог, коју жалба слиједи, да ли те радње представљају одбрамбени чин оптуженог, при одбијању противправног напада оштећеног, услед чега би, због поступања у нужној одбрани, било искључено постојање кривичног дјела, у таквом његовом чину.

Жалба замјера побијаној пресуди да ово питање, од одлучног значаја, није на правилан начин разрјешила, апострофирајући при томе да је, чинећи грешке у повезивању утврђених чињеница и дајући им погрешан значај, извела погрешан закључак у погледу одлучне чињенице, да ли радње оштећеног које је предузео у критичној прилици имају карактер противправног напада на оптуженог. Жалба прецизира да је чину пуцања из пиштоља од стране оптуженог претходио напад оштећеног који се манифестовао у кретању оштећеног према оптуженом, са каменом у руци, уз псовке и тешке увреде, те на таквој чињеничној поставци се гради теза да предузете радње оптуженог, којим повређује оштећеног, а извршене након безуспјешног упозорења да му не прилази, имају одбрамбени карактер у смислу одредбе члана 11. став 2. Кривичног законика РС.

Изнијети жалбени приговори, по оцјени овог суда, се не могу прихватити као основани. Наиме, описане радње оштећеног жалба издваја из контекста догађаја као цјелине, па када би се тако изоловане посматрале, имале би значај који им жалба приписује. Међутим, жалба превиђа, а да би оправдала тезу о постојању нужне одбране у радњама оптуженог, околности у којима те радње оштећени предузима, при чему такве радње имају сасвим други значај. У том смислу се не може замјерити исправности закључка побијане пресуде да је оптужени изазвао овај сукоб и да је желио да до њега дође, нити разлосима у образложењу за такав закључак, када је у околностима поремећених односа између њих, због спора око служности пролаза прогоном стоке преко парцеле коју оштећени држи у закупу, (а који односи су праћени и ранијим физичким обрачунима), критичног догађаја наоружан пиштољем, унаточ противљењу оштећеног потјерао овце преко парцеле оштећеног, спреман и одлучан да му се и физички супростави. Па када је оштећени, описаним радњама покушао да га спријечи у пролазу, зато што се није повиновао његовом захтјеву да се уздржи од прогона стоке преко његове парцеле, долази до међусобног сукоба, који је одлучујући, јер у току тог сукоба оптужени предузима описане радње тешког и по живот опасног повређивања оштећеног.

Изнијете чињеничне околности сукоба у коме оптужени предузима инкриминисане радње, са последицом тешког повређивања оштећеног, представљају поуздану основу за закључак да је оптужени испровоцирао овај сукоб и хтио да до њега дође, па већ само због тога он се не може позивати на нужну одбрану, као околност која би искључила постојање кривичног дјела у његовим радњама. Дакле, нема недостатака у овом дијелу чињеничне основе побијане пресуде од чега би зависила примјена института нужне одбране из члана 11. Кривичног законика Републике Српске. Сљедом тога не може се прихватити као основан ни приговор о погрешној примјени

права у овом оквиру. Код таквог чињеничног утврђења, које искључује могућност позивања оптуженог на нужну одбрану, као основ који искључује постојање кривичног дјела, побијана пресуда се непотребно у образложењу бавила оцјеном карактера радњи оштећеног које је предузео у том сукобу (да ли је оштећени намјеравао бацити камен или не према оптуженом), па су тиме и приговори жалбе у погледу правилности закључка првостепене пресуде у том сегменту, ирелевантни, с обзиром да се не ради о чињеници одлучној за правилно и законито пресуђење.

Нема мјеста ни жалбеној тврдњи да је изрека побијане пресуде захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачка 11. ЗКП-а у форми неразумљивости изреке, због тога што је у чињенични опис дјела у изреци уграђена намјера оптуженог на лишавање живота оштећеног. Истина, намјера не представља битан елеменат основног облика кривичног дјела убиства, па тиме ни покушаја тог дјела, како то жалба правилно уочава, међутим из контекста у коме је овај појам уграђен у чињенични опис дјела у изреци, а и према разлозима у образложењу произлази да се ради о неадекватности термина који пресуда користи исказујући хтјење посљедице дјела као вољну компоненту директног умишљаја оптуженог при извршењу дјела, па се на таквом формалном недостатку не може успоставити наведени облик битне повреде одредаба кривичног поступка на који жалба браниоца оптуженог указује.

Из изнијетог произлази да побијана пресуда не садржи недостатке чињеничног карактера, нити битну повреду одредаба кривичног поступка, на које жалба указује, а у анализи те пресуде овај суд није нашао ни оне повреде закона на које је обавезан пазити по службеној дужности, у смислу одредбе члана 376. став 1. ЗКП-а.

Одлуку о кривичној санкцији, овај суд је испитао у смислу одредбе члана 379. Закона о кривичном поступку, те налази да су у изреченој условној осуди са утврђеном казном затвора од двије године и временом провјеравања од четири године, дошле до изражаја све околности олакшавајућег карактера које је првостепени суд нашао на страни оптуженог, и на које се позива у образложењу пресуде.

Из изнијетих разлога, жалбу браниоца оптуженог ваљало је одбити као наосновану и првостепену пресуду потврдити на основу члана 384. Закона о кривичном поступку.

Записничар
Рибих Софија

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарне
Братић Душанка

Предсједник вијећа
Горана Микеш